

РЕШЕНИЕ

№ 7049

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6736** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. Е. М. срещу заповед № АА240 от 04.03.2013 г., издадена от началник на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП на оспорващата е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ѝ, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена от некомпетентен орган, при липса на фактически и правни основания и при неправилно прилагане на материалния закон. Иска се отмяната на административния акт.

Ответната страна – началникът на група „АНД” към отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № АА240 от 28.02.2013 г. от Н. Л. Л. – младши автоконтрольор при 02 група ОПП СДВР, в присъствието на свидетел А. В. Л., против А. Е. М. за това, че на 28.02.2013 г. в [населено място], около 01.30 часа в [населено място] по [улица]с посока от

[улица]към [улица]управлява лек автомобил М. С. стар с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Е. М. и при извършената проверка пред № 21 се установява, че лицето управлява автомобила под въздействие на алкохол. При извършената проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7410+с фабр. № 0043 проба отчита положителен резултат 1,09 промила на хиляда, като на водача е издаден талон за медицинско изследване в I – ва МБАЛ. В акта е отразено, че лицето управлява без контролен талон към СУМПС. Нарушени са чл.5, ал. 3 ,т. 1 и чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДвП.

Издадено е наказателно постановление (НП) № АА 240 от 27.03.2013 г. от началника на група „АНД” към отдел „ПП” – СДВР, с което на А. Е. М. са наложени административни наказания: 1. за нарушение на чл. 5, ал.3, т. 1 от ЗДвП – лишаване от право да управлява МПС за срок от 10 месеца и глоба в размер на 800 лева на основание чл. 174, ал.1, предл. 1 от ЗДвП; 2. за нарушение на чл.100, ал.1, т. 1 от ЗДвП – глоба в размер на 10 (десет) лева на основание чл. 183, ал.1, т.1, предл. 2 от ЗДвП.

С обжалваната в настоящото производство заповед № АА240 от 04.03.2013 г. на началника на група „АНД” към отдел „ПП” при СДВР на А. Е. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.”б” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ѝ, но за не повече от 6 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на адресата си на 09.04.2013 г., като първоначално лицето е упражнило правото си на жалба срещу административния акт по административен ред. Жалбата до директора на СДВР е подадена по пощата с дата на пощенското клеймо 23.04.2013 г. С писмо рег. № 30497 от 15.05.2013 г. на директора на СДВР, адресирано до А. Е. М. същата е уведомена, че жалбата срещу заповед № АА240 от 04.03.2013 г. е неоснователна. Няма данни на коя дата на лицето е връчено съобщение за становището на горестоящия орган. Жалбата до съда е подадена с дата на пощенското клеймо 24.06.2013 г., постъпила в СДВР – отдел „ПП” с вх. № НП АА240 от 27.06.2013 г. Следователно, жалбата се явява подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4, т. 5, б.”а” и т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № І з – 1741 от 28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи, съгласно която ръководителите на службите за контрол по ЗДвП по т. 1 от същата (Главна дирекция „Национална полиция”, Главна дирекция „Гранична полиция” и Областните дирекции на МВР и СДВР) или оправомощени от тях длъжностни лица прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, т. 2, т.4, т. 5, б. „а” и т. 6 от ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно заповед рег. № з – 11783 от 17.09.2012 г. на директора на СДВР измежду длъжностните лица, упълномощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т.1,2,4,5, б.”а” и

т. 6 от ЗДвП е и началникът на група „АНД” в отдел „Пътна полиция” при СДВР. Съгласно удостоверение рег. № я21024 от 16.04.2013 г. на внд началник на отдел „ЧР” при СДВР И. С. М. е назначен на длъжност началник на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” на СДВР с МЗ рег. № К 5481 от 15.05.2012 г. и която служба заема и до настоящия момент. Заповедта е издадена от И. С. М. на длъжност началник сектор „АНД” при отдел „ПП” на СДВР, което означава, че е спазено изискването за материална компетентност на органа, неин издател.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена при липса на съществени процесуални нарушения. Доводите за допуснати нарушения при съставяне на АУАН се явяват неотнормими към предмета на спора. Административно-наказателната отговорност на лицето се реализира по друг процесуален ред, като определянето на административно наказание за извършено нарушение по ЗДвП не изключва правомощието на съответния контролен орган да приложи принудителна административна мярка по чл. 171 от ЗДвП, в случая тази по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП. Редът за оспорване на ПАМ е този по чл. 145 и сл. от АПК, като по своята правна същност ПАМ не е административно наказание, а има преустановителен и превантивен характер. Това означава, че не може да се извършва съпоставка между определеното с наказателно постановление административно наказание и наложената на лицето ПАМ.

Преценката на административния съд обхваща законосъобразността на обжалваната заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, като въпросите относно това дали правилно са посочени фактите за реализираното ПТП, респ. настъпили вреди и ангажирането на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя са от компетентността на районния съд, който е сезиран с жалба срещу издаденото на лицето наказателно постановление по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН. Това означава, че административно-наказателната отговорност не изключва прилагането на ПАМ спрямо лицето.

Съдът намира, че обжалваната заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Видно от доказателствата по делото жалбоподателката е изпробвана с техническо средство Алкотест Дрегер 7410+с фабр. № 0043, който е отчетел 1,09 на хиляда алкохол в издишания въздух. На А. М. е издаден контролен талон за извършване на медицинско изследване на кръвта, но липсва протокол за химическа експертиза.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП съставеният акт за установяване на административно нарушение (АУАН) се ползва с доказателствена сила до доказване на противното.

АУАН представлява и официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и има обвързваща доказателствена сила за извършените пред съставителя му изявления, както и за извършените от него и пред него действия. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП относно управлението на МПС след употреба на алкохол съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. В този смисъл АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, предл. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл.171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Оспореният акт е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение - за фактическите обстоятелства, възприети от органа при произнасянето му. Налице е и съответствие между посочените правни и фактически основания - посоченият чл.171, т.1, б.”б” от ЗДвП предвижда налагане на принудителната административна мярка именно в случаите управление на МПС от водач с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство.

Въз основа на гореизложеното се обосновава извода, че оспорената заповед се явява издадена при наличието на предвидените в чл.171, т. 1, б.”б” от ЗДвП материалноправни предпоставки, в установената от закона писмена форма, при липса на съществени процесуални нарушения, същата е надлежно мотивирана и е съобразена с целта на закона. Изтичането на срока на приложената спрямо лицето ПАМ не води до незаконосъобразност на обжалвания административен акт.

По тези съображения жалбата на А. Е. М. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. М. срещу заповед № АА240 от 04.03.2013 г., издадена от началник на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП на оспорващата е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността ѝ, но за не повече от 6 месеца.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: